

MOZDULNAK, DÖRÖMBÖLNEK

Gigantikus, lomha angyalok
mozdulnak a Galaktikával.
Amióta én is az vagyok,
akinek gondoltál,
látom őket.
Kozmikus méretű csillagködpaloták
sugárzó plazmakapuin,
kizárt kérébók dörömbölnek.

IDILL

Néha már keresem.

Sétálok borostyánsárga
kavicsszőnyeggel borított
ösvényeken.

A napok egyformasága
acélkék változatlanság,
fényből faragott emlékművük,
szabadság, ablakkeretbe zárva.

Boldogsághormon-pótló napirend,
nyomelemekben gazdag vasfegyelem,
közepette menetrendszerűen
jön szembe velem, kéz a kézben,
múlt és jövő, édes kettesben,
mégis egyedül vagyok jelen.

Körül vesznek hajdani
szerelmesek suttogó titkai,
a beszélgetésüket őrző padok egyikén,
eufóriával, hajnali madárcsicsergésben
és alkonyatra megérkező derűvel.

Ez a magány.

Időutazók ritkán járnak erre,
mély hallgatásba burkolódnak,
megpihennek, úgy fél órára,
azon a padon, amelyen az elfelejtett
szerelmespárok csókolóztak egykor,
utána onnan indulnak tovább.

Borostyán őrzi utolsó, itt maradt,
megkövült mozdulatuk.

Idilli, sárga avarszőnyeg
takarja el a feltörhetetlen
belső világba vezető ösvénykaput
az illetéktelen szemek elől.

Minden üres fenyegetés
kiszorul, mert aki nem fél,
tudja, hogy kívül csupán
látszólag tágasabb.

Mert a semminek nincs térfogata,
helyet foglalni nem képes,
tulajdonjoga sosem volt létező.